

Bebek Vaftizinin Tarihsel Süreci (Bebeklerin Vaftizi Üzerine)

Bebeklerin vaftiz edilmesi gerektiğini konuşmadan önce, Tanrı'nın antlaşma Tanrısı olduğunu hatırlamamız yerinde olur. Antlaşmanın sürekliliği ve doğasının değişmezliği bizi bebeklerin vaftiz olması gerektiği sonucuna götürür.

Yaratılış 12:1-3...

Tanrı İbrahim'i çağırır, ona bir vaat ile birlikte bir soy vereceğini söyler. Bu vaat aynı zamanda bir bereket ve bir koruma içermektedir. Burada Tanrı'nın bereketlemekten hoşnut olan, bereketlediği halkını korumaktan hoşnut olan, vaatlerini ve bereketlediği soyu koruyup devam ettirmekten hoşnut olan bir Tanrı olduğunu hemen anlayabiliriz.

Yaratılış 15...

Burada antlaşmanın doğası gereği bir soy vaadi tekrar edilirken, mirasçı ifadesi vurgulanır. Burada kurtuluşumuzun "oğulluk, evlat edinilme lütfü" ile bağlantısını hatırladığımızda, oğulluk kavramının "mirasçı" olmakla ilgili olduğunu kutsal yazılar boyunca görebiliriz. Rab Tanrı bereketlediği İbrahim'e göklerin yıldızları kadar, sayılamayacak çok büyük bir soy vaat ediyor (krş. Vahiy 7:9).

Böylece bu vaadin İbrahim'in düşünebileceğinden ya da taşıyabileceğinden daha öteye uzandığını görebiliriz. Bu vaat İbrahim'in görmediği topraklara uzanıyor (her ulustan, her oymaktan, her halktan, her dilden, kimsenin sayamayacağı kadar büyük bir ulusa işaret ediyor).

Yaratılış 17...

17:2 Seninle yaptığım antlaşmayı sürdüreceğim, soyunu alabildiğine çoğaltacağım.
4 Seninle yaptığım antlaşma şudur" dedi, Birçok ulusun babası olacaksın.

Bu vaat/antlaşma bir soy ve toprak vaadi içeriyor...

7 Antlaşmamı seninle ve soyunla kuşaklar boyunca, <<sonsuzlukta dek sürdüreceğim.>> Senin, senden sonra da soyunun Tanrısı olacağım

Ve açıkçası bu vaat Tanrı'nın karakterinin değişmezliğinde sonsuzluğa uzanıyor - Antlaşma'nın doğası burada Tanrı'nın bütün dünya için olan amacını ortaya koyuyor.

17:8 Bir yabancı olarak yaşadığın toprakları, bütün Kenan ülkesini sonsuzlukta dek mülkünüz olmak üzere sana ve soyuna vereceğim. Onların Tanrısı olacağım.

Bu vaat/antlaşma Tanrı'nın baba yüreğini belli ediyor (Çıkış 6:7 Sizi kendi halkım yapacak ve Tanrınız olacağım -Lev 26:12):

II.Korintliler 6:16 ... Nitekim Tanrı şöyle diyor: "Aralarında yaşayacak, Aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrısı olacağım, Onlar da benim halkım olacak."

Yani antlaşma İbrahim'e ve soyuna Tanrı halkı (Tanrı'nın çocukları) olma vaadi ile, İbrahim Tanrısı'na iman edenlerin Tanrı'nın halkı olma vaadini içermektedir.

Bu antlaşmanın işareti ise sünnet olacaktı (Yaratılış 17:10-13). Çünkü gelecekte yasa ve peygamberlikler "kan dökülmeden bağışlanma olmaz" diye öğretecektir (Levililer 5:18; 17:11, İbraniler 9:22). Bu yüzden antlaşma işareti olan sünnet ve kurbanlar kan ile gerçekleşirdi.

Sünnet işareti o günden itibaren İbrahim çocuklarını dışsal olarak, onları diğer uluslardan ayıran bir işaret olacaktı. Ancak bu dışsal işaretin ruhsal anlamı vardı (bu yüzden sünnet sakrameti diyoruz).¹

Bedensel sünnet, İbrahim çocuklarının yüreğine (düşüncesine, işlerine, yaşamına, dünya görüşüne) işaret eden ve onları diğer dünya halklarından ayıran ruhsal bir gerçeğe işaret ediyordu (Filipililer 3:3, Yasa 30:5-6, Romalılar 2:29 ... Ancak içten Yahudi olan Yahudi'dir. Sünnet de yürekle ilgilidir, Yeremya 4:4 Yüreğinizi sünnet edin...)²

Çocukların/bebeklerin vaftiz edilmesine dayanan görüşün kökleri, Tanrı'nın İbrahim'de başladığı, yasa, peygamberlikler, kurbanlar ve törenler aracılığı ile doğrulayıp Mesih'te onayladığı antlaşmaya dayanmaktadır. Yeni Ahit'ten itibaren iman eden anne babaların çocuklarını vaftiz sakramenti altına getirmeleri, Tanrı'nın İbrahim'le yaptığı antlaşma sorumluluğu altında icra edilmektedir.

Galatyalılar 3:13-14 İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, "Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir" diye yazılmıştır.

16 Vaatler İbrahim'e ve soyundan olana verildi. Tanrı birçok kişiden söz ediyormuş gibi, "Ve soyundan olanlara" demiyor; "Soyundan olana" demekle tek bir kişiden, yani Mesih'ten söz ediyor.

17 Şunu demek istiyorum: Dört yüz otuz yıl sonra gelen Yasa, Tanrı'nın önceden onayladığı antlaşmayı geçersiz kılmaz, vaadi ortadan kaldırmaz.

18 Çünkü miras Yasa'ya bağlıysa, artık vaade bağlı değildir. Ama Tanrı mirası İbrahim'e vaatle bağışlamıştır.

¹ Bu yüzden Romalılar 4:11 ayeti sünnetin bir "iş" sakramenti değil, lütuf sakramenti olduğunu söyler.

² Burada sünnet mührünün İsmail'e ve İshak'a da verilmiş olduğunu hatırlarsak, sünnet mührü kendiliğinden bir kişiye ruhsal anlamını otomatik bir şekilde aktarmıyordu (benzer şekilde Yakup ve Esav örneğini düşünebilirsiniz). Sünnet, kişiye bir sorumluluk getiriyordu. Antlaşmanın bilgisine ve ayrıcalığına dikkat çekerek kişiyi Tora öğrencisi olma yoluyla imanı mühürlemeyi getiriyordu. Bu şekilde antlaşmanın ruhsal bereketlerine dahil olacaktı.

Havarinin Pentikost Günü verdiği vaazı hatırlayın:

Elçilerin İşleri 2:39 Bu vaat sizler, çocuklarınız, uzaktakilerin hepsi için, Tanrımız Rab'bin çağıracağı herkes için geçerlidir."

Tarih boyunca İbrahim'in Tanrısı'na iman etmiş halkın, İbrahim'e verilen antlaşmanın bir gereği ve sorumluluğu olarak bebeklerini nasıl sünnet sakramenti altına getirdiğini gördüğümüz üzere, şimdi bu vaazı dinleyen o halkın, çocukların da antlaşma halkına dahil olduğu bilgisinde, vaftiz sakramentine getirmiş olduklarını daha net görebiliriz (Galatyalılar 3:13-14). Çünkü Yeni Ahit önceki ahitin ruhsal anlamını Mesih'in Müjdesi, Mesih'in çarmıhı, dirilişı, göklere yükselişı ve tekrar gelecek olması vaadi ile daha görünür kılmaktadır -iptal etmemektedir (krş. Mat 5:17). Böylece Tanrı'nın değişmezliğinde, vaadin sonsuzluğu kutsal yazılar boyunca gözlerimizin önündedir (Vahiy 21; 22).

Sünnet ve Vaftiz mührünün aynı anlamı içerdiğini gösteren řu ayete bakın:

Koloseliler 2:11 Ayrıca Mesih'in gerçekleştirdiği sünnet sayesinde bedenim benliğinden soyunarak elle yapılmayan sünnetle O'nda sünnet edildiniz.

12 Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz, O'nu ölümden diriltten Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz.

Eski Ahit'in kan ile gerçekleşen sünnet mührü, Mesih'in çarmıhta en kutsal kanı dökmesi sebebiyle yerini vaftiz mührüne bırakmıştır. Eski Ahit'te bebekler ve çocuklar Antlaşma halkından ayrı düşünülmediği veya çocuklar ve bebekler antlaşma halkından hariç tutulmadığı üzere, Tanrı'nın değişmezliğinde anlaşmanın sürekliliği ve devamlılığı gereği elçisel kiliseden itibaren bebeklere vaftiz sakramenti verilmiştir.

Burada Koloseliler 2:11-12 ayetinin vaftiz ve sünnetin aynı antlaşmanın mührü olduğuna dikkat çektiğini görebilirsiniz. Çünkü aynı her ikisine de aynı ruhsal anlam atfedilmektedir. Antlaşma İbrahim ve "ev halkı" halkını nasıl bağladıysa (Yaratılış 17:12, Çıkış 12:48, Yeşu 24:15), Yeni Ahit boyunca ev halkı vaftizlerini görüyor olmamız da aynı antlaşmanın doğası gereğidir

Bu yüzden Eski Ahit'te İbrahim'in Tanrısı'na iman edenlerin sünnet olması gibi, Yeni Ahit döneminde İbrahim'in Tanrısı'na iman edenlerin vaftiz olması elçisel kilisenin uygulamaları arasında sorun görülmezsizin uygulanmaya devam etmiştir. Çocuklar ve bebekler de bu şekilde antlaşma mührünü almıştır (krş. Elçilerin İşleri 16:15, 33).